

Černá a bílá... Tentokrát obě

Věčný boj dobra a zla. Černé a bílé, ohně a vody, se mi vybavil před pár dny, když jsem z plátna kina hltal Pána Prstenů - Společenstvo Prstenu. Zase ty všechny jasně bílé a jasně černé věci a skutky, které, ať chceme nebo ne jsou v tom normálním životě všechny trošku jinak. Žádná bílá není tak trochu nepotřísněná černou a žádná černá není tak černá, aby v ní neprobleskovala tu a tam nějaká ta bílá - naděje.

Ta bílá naděje přišla tentokrát v pravý čas, plný poměrně černých myšlenek

Ozvala se Jaruška, naše tolik opěvovaná kuchařinka. Dala vědět, že i přes to, že všechno hraje proti, ráda by nám, těm černým, co jsme to tady zase pobořili, dělala na Krávovně ty ranní, božské pomazánky. A že s těmi druhými snad radši ani ne a to navzdory tomu, že tam bude mít vnoučata. Tak to teda pokorně klobouk dolu. Někteří lidé prostě mají přirozený respekt a někteří ho nikdy nezískají, ať dělají, co dělají nebo spíš nedělají.

Sedím tak v hotelovém pokoji v Erlangenu, kousek za hraničními hvozdy české kotliny, mám puštěnou televizi bez zvuku, Eurosport, Salt Lake City, olympiádu, vedle mě časopis, ve kterém mám založen obrázek na cesty od Terky: namalovaného obrovského slona, kterému na zádech stojí šneci a kos. To by přeci dostalo každého.

A mimochodem, z toho časopisu na mě ze slonem založené stránky kouká velký bílý nápis na červeném podkladu:

Váháte, kterou nohou vykročit? Věřte, že obě jsou ty pravé. Keep walking. Johny Walker.

Tak na zdraví a už dost těch jenom bílých a jenom černých. Jedna je totiž obrácenou stranou té druhé a proto patří tak nějak zvláště k sobě. Bohužel. Bohudík.

Loupís
18. února
Erlangen, Německo